

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. IV. Quantumcunque aliqua specialis prærogativa esset in Concilio Oecumenico, non nisi per characterem Christi Vicarium, atque adeò per Pontificiam auctoritatem subsistere potente, non esset ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

S. IV.

Quantumcunque aliqua specialis prerogativa esset in Concilio Oecumenico, non nisi per characterem Christi Vicarium, atque adeo per Pontificiam auctoritatem subsistere potente, non esset propterea Synodus etiam qua Oecumenica, dicenda habere praecminentiam alicujus proprie dictae supra Papam Superioritatis.

Pro primo equidem videri posset hujus assertionis explicatio & probatio peraccommodè desumi ex sequenti similitudine. Nempe animae quae formae, & corporis quae materiae ea est habenda ratio, ut quidquid perfectionis est huic communicabile, totum sit ex forma seu anima. Unde fit, quod anima & corpus simul sumpta non dicant plus perfectionis intensivae, quam anima praecise spectata. Quia tamen materia & forma sunt duae realiter distinctae entitates, ideo extensivè loquendo, majus quid est homo, constans materia & forma rationali, quam praecisa anima. Pari proinde ratione Concilium quae Oecumenicum, importans integrum Ecclesiae plenè representativum Corpus hierarchicum, formaliter dicit characterem Pontificiae potestatis, seu Vicarium Christi Nomen praefertentis, ac se habentis instar formae, Concilij quae Oecumenici quasi physice constitutivae, atque ut sic informativae reliqui hierarchici, ex Ecclesiae Praelatis aggregati Corporis, seu materiae quasi physicae, ad Concilij Oecumenici substantiam integrandam essentialiter ac integraliter concurrentis.

Quod si ergo fiat Capitis, ac reliqui Corporis hierarchici ad Ecclesiam universalem representandam inter se unitorum quaedam comparatio, quoad hunc ordinem hierarchicum, si Sacerdotij & Episcopatus character sacramentalis excipiatur, nihil perfectionis reperiri potest in toto reliquo corpore ejusmodi hierarchico, quod non deriveur ex Pontificiae potestatis plenitudine. Cujus adeo supereminentia tanta est, ut eminenter contineat Corporis illius hierarchici quoad Jurisdictionis praerogativas omnimodam & totam perfectionem, nec adeo Corpus hoc hierarchicum, quae cum Capite suo in Concilio Oecumenico unitum videri posset, quoad auctoritatem jurisdictionalem, esse quid majus intensivè, ac sit praecisa Pontificiae potestatis supereminentia, licet ambo simul sumpta sint quid extensivè majus.

Nihilominus pro secundo, quemadmodum anima cum corpore unita, est susceptiva gratiae sanctificantis, seu altioris ac supernaturalis formae, animam, ac per redundantiam corpus etiam perficere potens: ex qua perfectione omnino resultat quid intensivè majus, quam sit anima in puris suis naturalibus considerata. Sic ubi totum Ecclesiae Corpus hierarchicum, tam quoad membra, quam quoad Caput, in Concilio Oecumenico unitum, & sub Vicario Christi Nominè, auctoritate nempe Pontificiae, rite ac legitime coadunatum fuerit, tunc ex

Christi Domini 18. Matth. cap. 18. & 19. expressa promissione, Synodus ejusmodi, duas adhuc maxime perfectivas sortitur praerogativas. Una dicto vers. 18. exposita, Concilij Oecumenici praecminentia est, ex indefinita ligandi & solvendi potestate, quae tamen non potest esse major Summi Pastoris, utpote aequè universali ad ligandum & solvendum auctoritate, Petro, ejusque Successori solitariè ac individualiter spectato per Christum concessa. Altera praeterea vers. 19. & 20. asserta Concilij Oecumenici praerogativa subsistit ex infallibili Christi assistentià promittentis, se in medio eorum fore, ubi duo, vel tres in Nomine suo, Vicarià, nempe auctoritate in terris penes Petrum, ejusque Successorem relictà, congregarentur. In quo adeo per ejusmodi Christi Vicarium characterem insignito Concilio, siquè reddito formaliter Oecumenico, dum Duo, Caput scilicet & Corpus hierarchicum Ecclesiae consenserint, horum de fidei dogmatibus definiendis petitio ab ipsomet etiam Patre Aeterno inevitabiliter habebitur rata: juxta illud Christi Domini verbum, Si duo consenserint super quacunque re, quam petierint à Patre meo, fiet illis.

Sed pro tertio aliquis forte desiderabit sibi demonstrari; quod sub illis Duobus, de quibus ibi est Christi sermo, intelligatur tum Caput, tum reliquum hierarchicum Ecclesiae Corpus, in Concilio Oecumenico aggregatum. Cujus proinde quaesiti accipe sequentem resolutionem ac demonstrationem Theologicam. Etenim particulam causalem in praecitato vers. 20. importat connexionem cum proximè praecedente vers. 19. atque hoc mediante, cum versu 18. & 19. dicti cap. 18. Matthaei. At is versus vigesimus meminit tum Nominis Christi Vicariè in Summo Pontifice residentis: tum duorum vel trium in hoc Christi Nomine congregandorum. Hic autem binarius seu ternarius numerus indefinitè politus ex vi connexionis, cum praefato versu decimo octavo designatè complectitur, quotquot participant de ligandi, & solvendi auctoritate, importandà in Synodum, Nomine Christi Vicario congregandam. Quandoquidem proinde isti de ligandi & solvendi potestate participantés Episcopi, seu Praelati Ecclesiastici, Nomine Christi Vicario aggregati conficiant Concilium Oecumenicum: ideo ex vi praetacti versus vigesimi prorsus evincitur, in Synodo Oecumenica reperiri Duo, quorum unum est aggregatio Praelatorum Ecclesiasticorum de ligandi & solvendi potestate participantium: alterum verò est Christi Nomen Vicarium, seu Summus Pontifex hoc Christi Nomen portans in Concilium Oecumenicum. Hisce igitur Duobus in unam Synodum coadunatis, aperte ac disertè promittit ibi Christus, se in medio eorum fore. Atqui dum Christus hisce Duobus in unum collatis suae gratiae assistentià ita praesens est, ut sit in medio eorum, non potest Pater Aeternus ipsis consentientibus, intuitu Christi non impertire quamcunque petierint rem, nempe dogmaticae veritatis, seu moralis Ecclesiasticae disciplinae in Concilio Oecumenico

U u 3 unice

Clonitas
medit
GVI
18.

unicè postulandæ manifestationem. Nequit ergo sub illis dicto *versu 19.* expressis *Duobus* in unum consentientibus, sicque sub hoc consensu suo veritatem dogmaticam, quam inquirunt & postulant, intuitu Christi à Patre Eterno recipientibus, aliud intelligi, quam Caput Ecclesiæ, *Vicarium Christi Nomen* Synodo Oecumenicæ importans, nec non Corpus Ecclesiæ hierarchicum, consistens ex Prælatiis Ecclesiasticis de ligandi & solvendi auctoritate Ecclesiasticâ participantibus.

40. Neque verò hæc ratiocinatio nostra nititur proprii cerebri sensu, sed fundatur in communi praxi, & recepto sanctæ Ecclesiæ consensu, juxta quem dogmaticæ veritatis omnimodâ & consummata infallibilitas creditur eatenus subsistere ex Concilij Oecumenici definitione, quatenus illi *Duo*, nempe tum Petri successor, *Vicarium Christi nomen* portans Ecclesiæ Caput, tum reliquum ex hierarchicis Ecclesiæ membris Episcopis ac Prælatiis consistens Corpus, in Concilio Oecumenico coadunata in unum consenserint.

41. *Quartò.* Hæc igitur infallibilitatis omnimodæ consummata, circa fidei dogmatum decisionem prærogativa Concilio Oecumenico per Christum promissa; *An sit æquè in Summo Pontifice extra Concilium decernente*, non extat in Ecclesia definitum: sicque secundum nos saltem definitio Pontificia minus ponderis habet quoad certitudinis seu Divinæ, seu Theologicæ omnimodam determinationem. Unde disquirere licet; *Utrum Ecclesiæ in rebus fidei decidendis infallibilitas ultimæ & consummativæ, tunc primam habeat locum, quando super Oecumenici Pastoris Petri extat actualiter superstructa Ecclesiæ hierarchica, non nisi in Oecumenico Concilio plenè ac perfectè representata? Quæ profectò ratio videtur fuisse, cur ne ipse quidem Petrus se solo decidere voluerit quæstionem dogmaticam de Veteris Testamenti Legalium à Christianis ex Judaismo præsertim, vel etiam Gentilismo conversis, retinendâ observantiâ, sed ad Concilium Apostolicum, adeoque Oecumenicum Hierosolymitanum, cui ple præsidebat, retulerit eam definitionem.* Et ita observat continua Ecclesiæ sanctæ praxis, quod ultimæ adversus hæreses, decisiones dogmaticæ ab ipsis etiam Summis Pontificibus omni tempore referrentur ad Concilia Oecumenica: manifesto sanè argumento, Ecclesiæ auctoritativam in fidei dogmatibus decidendis infallibilitatem per modum ultimæ sententiæ sub omnimodâ & consummatâ, certitudinis, necessitatem fidei specificativam prorsus inferentis perfectione suâ, secundum nos saltem majoricum pondere subsistere ex parte Concilij Oecumenici, quam ex parte solius Pontificis, extra Concilium sancientis.

42. Quod pro quinto firmatur etiam ex eo, quod Christus Dominus, ubi rogasset pro Petro, ut non deficeret fides ipsius, eidem quidem præceperit, quatenus aliquando conversus Fratres suos Apostolos, eorumque adeo in Concilio Successores Episcopos confirmaret. Nam confirmatio non cadit super re quâpiam, nisi quatenus ex alio etiam capite habet aliquod

firmitatis pondus. Unde dum Christus Petro quidem orationis suæ efficaciam obtinuit prærogativam confirmandi Fratres suos, Episcopos & Prælatos in Concilio Oecumenico coadunatos: oportet tamen, omnimodam & plenam fidei firmitatem hujusmodi non jam ex solo Petri successore, sed simul ex Episcoporum Corpore hierarchico provenire. Et hinc videtur Christus eo loquendi modo, alluisse ad hoc, quod Apostolorum ac Successorum in Concilio Oecumenico cum Capite suo, Summo Pontifice aggregatorum, in rebus fidei decernendis omnimoda firmitas, neque ex solo Petri successore, neque ex præcio relicto Apostolico Collegio, seu Hierarchico Ecclesiæ sanctæ Corpore subsisteret, sed unum ex utroque, ita ut oporteret, huic utriusque unum Corpus Ecclesiæ perfectè representativam coadunato, superstrui specialis infallibilitatis pondus ac firmitatem, per quam Petri fratres universi omnimodè confirmarentur. Talis igitur prærogativæ ratio videtur magis supereminere in Concilio Oecumenico, quâ Summi Pontificis auctoritatem Oecumenicam cum reliquo Hierarchico Ecclesiæ Corpore coadunatam complectente, quam in solo Papa extra Concilium spectato.

Sed numquid pro sexto hinc inferre licet, Concilium Oecumenicum obtinere jus cuiuspiam supra Papam superioritatis? Neutiquam. Quantumvis enim gratia sanctificans erga animæ substantiam comparata, habeat singularis ac majoris præminentiam, respectu animæ prærogativam, nequit tamen ex hoc fundamento ipsi attribui quædam super animam superioritatis strictè sumptæ, nempe quasi imperativa præminentia, eo ipso, quod sit subordinata ipsius animæ libertati, atque ex hac tam in primâ sui infusione, quam conservatione, sit quodammodò dependens. At illa Concilio repromissa consummata infallibilitatis prærogativa eatenus superstruitur auctoritati Pontificiæ, seu characteri Christi nomen præferenti, atque ut sic Synodi quâ Oecumenicæ formaliter constitutivæ, ut consequenter sit dependens à Summi Pontificis, Hierarchicum Ecclesiæ Corpus convocantis &c., unâ secum coadunantis concursu libero. Nequit ergo infallibilitatis omnimodæ & ultimæ consummata, Concilio Oecumenico propriæ prærogativa huic impertire alicujus super Papam superioritatis characterem.

Verùm pro septimo videri posset, Concilij super Papâ superioritatem evinci ex hoc, quod Abbas Panormitanus 2. part. Concil. g. 1. docet: nempe si, in fidei præsertim materiâ, solus Papa sentiret contra universos Concilij Patres, tunc debere Pontificem illorum accedere votis. Sed quia Concilij Oecumenici substantia minimè subsistit, nisi ex Vicario Christi characterem, quis dicere auit, Patrum vota tantæ posse auctoritatis esse, ut obstringente valeant Summum Pontificem, ad confirmandum dogma, quod ipsi censent sancientem, cum omnes etiam Patres Concilij in unum consentientes, neque obtinere queant infallibilitatis privilegium, neque Jurisdictionem

zione Oecumenicâ potiantur, quousque Pa-
pæ consensus eorum votis accesserit. Sola
igitur Christi gratia ac Spiritus S. instinctus
efficaciter movere potest Summum Pontifi-
cem, ut accedat votis Patrum, Corpus Ecclesiæ
Hierarchicum conscientium: ut sic illi Duo sci-
licet Caput ac reliquum Ecclesiæ Hierarchi-
cum Corpus in unum consentientes, obtine-
ant omnimodæ & consummatæ infallibilitatis in
dogmate fidei sciendi, præminentiam.

45. Quare Concilium Oecumenicum optimè
æquiparatur Carrui prophætico ac mysterioso
Ezechielis 1. capit. descripto, quod consistat qua-
tuor rotis Cherubicis; nisi quod in isto carru ex-
titerint quatuor rotæ in Concilio autem Oe-
cumenico sint duæ duntaxat, Divinæ veritatis
faciem præferentes, rotæ Cherubicæ. Est
igitur Oecumenica Synodus currus Cheru-
bicus, in quo veritas triumphat adversus por-
tas inferi, cujus rotæ quasi Cherubinæ, sunt
Primatus Petri, characterem Concilio quâ Oe-
cumenico primitus impertiens, ac reliquum
Ecclesiæ Corpus Hierarchicum ex Prælati
Ecclesiasticis coadunatum. Sicuti ergo totum
Corpus illius Prophæticis curris in circulo qua-
tuor rotarum erat plenum oculis. Sic totum
Corpus Concilij Oecumenici, consistens in
perfecto ac integro Corpore Hierarchico,
Universam Ecclesiam plenè repræsentante,
est plenum oculis, id est, Spiritu Dei cum
infallibilitatis prærogativâ omnimodâ col-
lustratum, sed quatenus in ipsius circulo sunt
duæ rotæ Cherubinæ, nempe Primatus Ec-
clesiæ, seu Romani Pontificis auctoritas
Apostolica, ac reliquum Corpus Apostolicum
ex membris Ecclesiæ Hierarchicis consistens.
Unde si vel una istarum duarum rotarum
Cherubinarum non concurrat consentiendo,
necdum impletur conditio *Matth. 18. v. 19. &*
20. descripta, in vi cuius Christus sit in medio
*talis curris Cherubici, seu Concilij Oe-
cumenici, impertiens eidem omnimodam &*
consummatam in rebus fidei infallibilitatem.

46. *Obiæd.* Quemadmodum proinde in illo
Prophætico curru quocumque ibat Spiritus,
pariter elevabantur rotæ sequentes Dei Spi-
ritum: sic in Concilio Oecumenico Spiritus Dei
non progreditur ad ullum fidei dogma de-
finiendum, nisi rotæ illæ Cherubinæ, Caput
scilicet ac reliquum Ecclesiæ Corpus Hie-
rarchicum, pariter eleventur, sequentes
Dei Spiritum: quia Spiritus vitæ est in illis
Cherubicis, seu Hierarchicis rotis pariter pro-
gredientibus, Christo Domino *Matthæi 18.*
asserente: *Si duo (nempe Caput ac reliquum*
Hierarchicum Ecclesiæ Corpus in Concilio
Oecumenico sub Christi Vicario nomine con-
adunata) consenserint: tunc quocumque petie-
rint à Patre Luminum, pro Veritate fidei ex
Verbo Divino eruendâ, infallibiliter ipsis he-
ri. Quod si ergo contingeret, ut omnes Con-
cilij Oecumenici Patres consentirent in de-
finitionem cuiuspiam fidei dogmatis, sed Pa-
pæ adhuc suum consensum suspenderet, nec-
dum esset sanctio dogmatica cum infallibili-
tatis prærogativâ, sed esset materia adhuc in-

formis, quæ non nisi ex superveniente chara-
ctere Christi vicario, adeoque ex consentia
Summi Pontificis, formari valeret in infalli-
bile ac certum definitum fidei dogma.

47. Hoc probè agnoscentes Concilij Con-
stantiensis Patres, sub huius finem à Martino V.
petierunt confirmationem fidei dogmatum,
unanimiti consensu suo jam comprobatorum,
adjectâ clausulâ, ut, si Pontifex pro tunc con-
firmare noller, ad futurum provocarent Con-
cilium utique Oecumenicû, Pontificiæ aucto-
ritatis characterem, seu Vicario Christi nomine in-
signitum, ut ex hoc postmodum per Capituli
ac reliqui Ecclesiæ Corporis Hierarchici con-
sensum, perficerentur lux adhuc informes fi-
dei dogmatum definitiones.

48. Pro nono fortassis instabit adversarius,
ubi dogmatica quæpiam fidei definitio per
Capituli ac reliqui Ecclesiæ Corporis Hie-
rarchici concordem consensum noscitur esse con-
firmata, ex tunc ei subijci ipsum quoque
Summum Pontificem. An non igitur inferre
hinc licet, Papam in rebus fidei esse subiectum
Concilio Oecumenico? Verum quia vis sub fidei
motivo constringens in dogmatibus à Con-
cilio Oecumenico definitis reducitur in au-
toritatem infallibilem Divinitus impertitam
Generali Synodo eæ ultimato fidei directivo
principio, evidenter patet, quod dogmaticæ
ejusmodi sanctionis energia obstringat qui-
dem ipsum etiam Summum Pontificem, ut ta-
men hæc obligatio non in Concilij, quæ ex
præciso Ecclesiæ hierarchico Corpore consi-
stentis, Congregationem quasi materiale,
sed quæ Spiritu Dei, ejusque infallibilitate ani-
matam, sicque aded in principium à Deo im-
mediate constitutum reduci debeat.

49. Decimò replicabit fortassis adversarius. Cum
gravior fidei causa urget, ipsum Pontificem Ma-
ximûm teneri ad convocandum Universale
Concilium, uti passim supponunt Patres.
Numquid ergo hinc jam elucescit aliqua Con-
cilio supra Papam superioritas, in vi cuius iudicium
Papæ super causâ ad se primitus delatâ, sed ulte-
rius ad Concilium reliquum relatâ, videatur esse
quodammodo reformabile? Verum ex hoc evin-
citur quidem Concilij Oecumenici, quæ
ipsum Papam complectentis, ejusque caracte-
re & auctoritate, seu vicario Christi nomine in-
signiti majoritas aliqua, saltem quoad nos, sive
quoad omnimodam & consummatam nobis perspe-
ctam infallibilitatem, præminens Summo Pon-
tifici solitarie extra Concilium spectato. Hanc
tamen majoritatem nullatenus præferre ali-
quem superioritatis characterem, constat ex
anteecedentibus.

50. Undecimò opponet denuò adversarius, in
morum quoque decretis conciliaribus, universos
Christi fideles concernentibus, quatenus Pontificiam
Majestatem condæcet, esse vim constringendæ ipsum
etiam Papam. An non igitur hinc inferre li-
cet Papæ subiectionem erga Concilium Oecumeni-
cum, ejusque decreta quoque moralia? Verum hæc
objectio eodem eliditur modo, quo Doctores
respondere solent isti quæstioni à Theolo-
gis moveri solita; Quomodo scilicet legislator re-
ponatur suis legibus? In Concilio namque Oe-
cumenico

Concordia
GVI

comenico tota ipsius auctoritas legislativa superstruitur toti Hierarchico Ecclesie Corpori, ex Capite & membris Hierarchicis coadunato, sicque adeo decreta Conciliaria respiciunt ipsum quoque Pontificem cum Patribus inibi congregatis indivisibiliter concurrentem eum auctorem ac Legislatorem suum. Sicuti ergo ex hoc, quod Legislator, modo inferius explicando, teneatur suis legibus, haud infertur. Legislatorem esse sibi subditum, sic quantumvis Papa obstringeretur Conciliaribus morum decretis, minime sequeretur, esse subiectum Concilio Oecumenico. Res igitur ista hanc in modum expeditur solet, quod nempe obligatio legum à Summo Principe latarum, non in vi illarum, sed ex efficacia *Legis Æternæ*, quoad vim *directivam*, non autem *coactivam*, afficiat ipsum. Quæ responsio tantò magis locum habet in legibus *moralibus* à Concilio etiam Oecumenico sancitis, quantò certius est, non minorem in Pontifice extra, quàm intrà Synodum esse auctoritatem legislativam, per Christum *Matthæi 16.* repromissam. In vi cuius adeo auctoritatis supremæ, utpote *Christi Vicariæ*, nequit Pontifex constringi legibus *moralibus* in Concilio Oecumenico latis, utpote à semet etiam comprobatis, nisi in vi auctoris principij, Deo *formaliter* immanentis, sed *virtualiter* ad extra in leges etiam humanas se transcendens.

52. Sed pro *duodecimo* disquires; *Quænam sit istud principium Divinum, vi cuius summus etiam Princeps legibus civilibus, & Summus Pontifex suis, & Concilio Oecumenico moralibus quoque decretis obstringitur?* Hujus rationem accipe ex sequenti fundamento. Quemadmodum nempe causæ secundæ operari nullatenus possunt, nisi sub Primæ Causæ influxu tam prævio, quàm concomitante: sic quævis à Deo comunicata hominibus potestas legislativa, per sui à Lege Æternæ *dependentiam essentialem* non potest imponere ullam obligationem, nisi ipsamet Lege Æternæ ad illam *actualiter* concurrente, ex hoc autem *actuali* Legis Æternæ concursu accipit lex humana vim in conscientia etiam foro sub culpâ mortali & pœnâ æternâ obligatoriam. Sicuti ergo lex humana *essentialiter* debet esse ordinativa in bonum Communitatis, sic consequenter Lex Æternæ legi humanæ se insinuans, eique in conscientia obligandi vim & efficaciam conferens, afficit omnes illos, quorum tanquam unius Corporis seu politici, seu mystici membrorum est *executive* curare bonum publicum vi legis intentum. At verò Summi Principis respectu Reipublicæ seu Statûs politici, & Summi Pontificis tanquam *primarij* respectu Ecclesie membri est, non tantum *gubernativæ* & *architectonicæ*, sed *executive*, & quoad viam executionis *exemplativæ* procurare bonum publicum. Ergo Lex Æternæ legi humanæ vim ac efficaciam, in conscientia obligatoriam imprimens, ut sic afficit supremum quoque Principem, ipsum adeo Summum Pontificem. At quatenus Lex Æternæ efficaciam conscientia obligatoriam, imprimit legi humanæ, ut sic obligat ista, sub illo ipso virtutis motivo, quod per legem est *per se im-*

mediatè intentum ac definitum. Ergo sub hoc etiam *specifico* virtutis per Concilij Oecumenici decretum intentæ motivo, & non tantum sub generali alicujus cum Republica conformabilitatis ratione lex à Principe, seu Summo Pontifice, intrà Concilium etiam lata, obligat ipsum in conscientia. Eo ipso autem, quod talis obligatio sit præcisè ex Legis Æternæ legi humanæ *virtualiter* se insinuantis concursu ac efficaciâ, non autem ex lege, quæ *formaliter* emanante à Principe, seu Concilio Oecumenico, oportet, ipsam tenere solummodo quoad vim *directivam* conscientia propriam, non autem quoad vim *coactivam* foro externo eatenus convenientem, ut respiciat legem humanam, prout est *formaliter* emanans à Legislatore humano. Constat igitur, obligationem legum à Principe latarum ex vi Legis Æternæ obligare suum legislatorem in foro duntaxat *conscientia* secundum vim *directivam*, non *coactivam*. Unde Imperator *S. ultimo Institut.* Quibus modis testamenta infirmantur, ait: Licet legibus soluti simus, in foro scilicet externo; attamen legibus vivimus, in foro scilicet conscientia.

Decimotertio replicabit fortassis adversarius. Si Pontifex aut vi, aut legibus injustè latis, aliòve modo Ecclesiam destruere nitatur, aut aliorum jura & bona injustè invadat, atque monitus non respiciat, posse bello & armis coerceri, omnique ratione ad jus naturalis defensionis spectante compelli; veluti probare dicuntur *Turrecremata lib. 2. cap. 106.* *Bellarminus de Concilio auct. lib. 2. cap. ult. ad 1. argumentum.* Quod Auctor Regalis *Sacerdotij lib. 2. §. 14. n. 4.* comprobat sequenti ratione. Quod nempe in casu ejusmodi non resistatur Papæ, sed injustè ipsius invasioni, nec in illum exerceatur Jurisdicctio, sed tantum jure defensionis agatur, quod jus non in Jurisdictione & auctoritate fundatur, sed in facultate naturalis juris, cui noscitur ipse quoque Pontifex subiectus esse. *Ex tota causa 25. q. 1.* Quod si proinde hoc defensionis jus erga Summum Pontificem competat alicui laico, præcipue Regi, quantò magis convenit Concilio alicui ex totius Christiani orbis Episcopis conscripto? Hoc vero nunquid, priusquam decernat super injustis Papæ aggressionibus, faciet processum *juridicum*, sicque adeo *judiciariâ* auctoritate formabit sententiam super injustitiâ aggressionum? Nunquid ergo processus ejusmodi redarguit Papæ erga Concilium subjectionem aliquam?

Verùm ad istam ex parte adversâ objectionem in promptu est responsio. In illo statu, quo Papa denuntiatur Ecclesie seu Concilio Generali, esse jurium alienorum injustus aggressor, inprimis non intentatur actio aliqua adversus Papam, quæ Summum Pontificem, sed contra ipsius personam, quæ privatam, nequeunt enim injustæ ejusmodi aggressiones promanasse ex auctoritate *Cathedræ Apostolicæ*, quæ per Christum est coarctata unice ad bonum ac edificationem Ecclesie; quare tales injustitiæ respiciunt privatam duntaxat Papæ personam, quæ proinde si deserantur

ad Concilium generale, ne tunc quidem, oportet, iudicium ferri super Papæ persona, ejusque actibus, quæ intrâ ipsam consistunt: quippe cum ipsissima etiam Summi Pontificis persona per characterem auctoritatis Apostolicæ in tantum sit sacrata, ut super ipsam, quamdiu manet in statu certo Patris, nulla potestas humana audeat manum suam extendere. Quare in casu prædicto iudicium Concilij Generalis ferri duntaxat potest super juribus alicui fidelium injuriam passo inexistentibus, atque horum violationibus passivis, quæ effectibus extra Papæ superpositum egressis, & in altero fidelium tam moraliter, quam physice receptis. Quarum adeo injuriarum iudiciam præhabita cognitione, si Papa præmotus, Concilio Generali deferre nolit, non potest equidem iudicialiter contra ipsum decerni, potest tamen auctoritative declarari jus defensionis, fidelibus inique læsis per naturalem æquitatem competens, ad armatam usque resistentiam, ac jurium talium vindicationem. In cuiusmodi tamen vindicatione Rex inique etiam læsus, neque atrectare, seu offendere potest seu ipsam Papæ personam, etiam quæ privatam, seu jura Ecclesiastica, seu bona Ecclesiæ Romanæ appropriata, utpote non ad privatam Papæ personam, sed ad statum Ecclesiasticum spectantia. Constat igitur ex præducto partis adversæ argumento, haudquaquam coargui aliquam Concilij super Papæ superioritatem, seu potestatem iudiciariam.

Decimoquarto obijcit denuo Adversarius. In casu saltem hæreseos, subdi Papam Tribunali iudiciario Concilij. Tunc enim à Concilio iudicari, & deponi posse, patet ab exemplo Honorij I. relato in octava Synodo A. 843. & in Capit. Audivimus. 14. q. 1. Cap. Si Papa. dist. 40. Cap. Novatianus. 7. q. 1. Cap. Didimus. Cap. Acacius. 24. q. 1. Capit. Oves. q. 7.

Verum ex nostra parte est in promptu responso. Concilio equidem acephalo etiam esse in casu manifestæ hæreseos aliquam, non jam super Papæ, sed super ipsius privatâ personâ, utpote à Papatu ex tunc remotâ, veram iudiciariam, & auctoritative declaratoriam potestatem de Papatûs amissione, per ipsummet jus Divinum sancitâ, & in vi hujus Divini juris suum defectum jam præviè sortitâ. Unde tota Concilij Generalis potestas erga talem Divinitus exauctoratum Papam hæreticum, unice tendit ad auctoritative fidelibus manifestandam Papæ depositionem Divinitus sancitam, executionique publicæ demandandam, conformiter Can. Si Papa, dist. 40. ubi sic habetur: *Culpas Pontificis redarguere præsumit nullus mortalium, quia cunctos ipse iudicaturus, à nemine est iudicandus, nisi deprehendatur à fide devius.* Cui enim alteri nisi Concilio imperfecto & materialiter pro tunc Generali, pro calu hæreseos seu à fide deviationis poterit esse auctoritas iudiciaria super Papæ personâ, ipso jure Divino jam depositâ? Cujus ratio est. Quia ex characterem Pastoris Oecumenici Papa est Caput Ecclesiæ, nequit verò Caput esse Ecclesiæ, nisi sit ejusdem membrum. At Ec-

clesiæ, ejusque membrorum quiddam forma est per fidem. Quando igitur Papa per hæresim formalem excidit à fide Divina, ita desinit esse membrum Ecclesiæ, ut ex jure Divino, jam non sit ipsius Caput, seu Pastor Oecumenicus. Ergo Ecclesiæ super Papæ, quoad suam privatam personam factu hæretico, iudiciariam auctoritatem non aliter exercere potest, nisi declaratoriam de Papatu per jus Divinum amisso sententiam proferendo, nec adeo super Pontifice, sed super homine, qui jam desit esse Papa, aliquam præterdere potest superioritatem iudiciariam.

Decimoquinto. Rursus opponi potest ex parte adversâ Ecclesiæ convenire superioritatem super Papæ, si fuerit intrusus, id est, non electus juxta formam præscriptam in Concilio Lateranensi Can. 1. & Bullâ Gregorij, quæ incipit: *Æterni Patris*: Vel si ejus electioni intervenerit aliquis error juris Divini, seu naturalis: vel si ejusdem electio fuerit Simoniaca; uti decernitur in Bullâ Julij 11. quæ incipit: *Cum tam Divino*. Vel denique, si electio Papæ facta sit per metum gravem ac injustum. Ex Concilio Constantiensi Sess. 39. In quibus adeo casibus eatenus nulla erit Papæ electio, ut hinc arguatur subesse juris Canonici dispositionibus.

Verum ex hisce fundamentis minimè evincitur Ecclesiæ super Papam superioritas; uti mox demonstrabitur. Etenim non potest ququam esse Papa antecederet ad legitimâ Papatûs collationem. Hæc equidem subsistit ex ipso jure Divino: eo ipso enim, quod Christus Oecumenici Pastoris officium pro perpetuo Ecclesiæ statu sanxerit, redditur hinc consequens; claves regni caelorum cum perpetuo Ecclesiæ statu vi juris Divini connexas per successione ab ipomet Christo constitutam, conferri Summo Pontifici Petri legitimo successori. In quo diversa est ratio successione circa ordinarium Petri Apostolatam, & delegatum Judæ inprimis destinatum, sed Mathiæ in locum illius subrogato commissum Apostolatam, cum ille, utpote perpetuus, ex primâ sui origine esset transferibilis in successorem: hic verò, utpote personalis non haberet successione, nisi quæ speciali, sortis Divinæ signo fuerat designata cum delegationis Apostolicæ in Mathiam Actorum cap. 1. Divinitus collatæ plenitudine. Quandoquidem igitur ex solo Petro superstes maneat Apostolatam in successores pro perpetuo Ecclesiæ statu transferibilis, ita ut ejus collatio sit ipso jure Divino constituta: idcirco penes Ecclesiam non est alia electio Papæ, quàm designativa personæ; adeo ut hæc designatione post Summi Pontificis obitum peractâ, Apostolicæ potestatis plenitudo in personam sic designatam deriveret ex ipsissimo illo jure Divino, quo per Christum sancita fuit Oecumenicæ Ecclesiæ Pastoris perpetuitas. Super Papatûs igitur collatione, cum sit juris Divini, nulla potest esse Ecclesiæ superioritas: bene tamen super electione designativâ personæ Petro successuræ, sicque potituræ illò Divinæ collationis jure. At licuti hæc electio ad hunc sumpta non

57.

229.
43.
page
230.
47.

58.

superioritas
Ecclesiæ
super
Papam
GM

non afficit Papam, sed eligentes: *passivè* verò spectata noscitur antecedens Papatûs collationem, estque actus ab hac distinctus: sic quatenus Ecclesiæ auctoritas super eam designativam seu *activè*, seu *passivè* lumpam electionem protenditur, nullatenus importat aliquam super Papa superioritatem, sed supra personas tum eligentium, tum electi, pro statu, quo necdum Papa est, sed primùm pro posteriori redditur particeps illius juris Divini, per quod constituitur Summus Pontifex.

59. *Decimosexto & ultimo.* Urgebit Adversarius Concilio Generali esse auctoritatem & superioritatem, super Papâ saltem dubio, sic enim Concilium Constantiense ad certum Ecclesiæ Caput obtinendum, super Papa dubio processum judicium instituendo, noscitur omnino præcendisse auctoritatem super Papa hujusmodi.

60. Verùm dum lubest dubietas de valore electionis Pontificiæ, vel dum Ecclesia certificari non potest de legitimo Pontifice, tunc equidem exemplo Synodi Constantiensis, licet Ecclesiæ processus judicarius circa Papam dubium: hinc tamen Concilij superioritas minimè evincitur, nisi super Papæ dubij personâ, quâ secundùm Ecclesiæ judicium non Papâ: contra quem adeò proceditur, ad judicialiter inquirendum; Annon sit iniquus Pontificiæ auctoritatis usurpator & aggressor? Etenim Pontificis Oecumenici receptio per Ecclesiam reduci debet in fidem Divinam, quâ Pastoris Oecumenici munus noscitur à Christo constitutum pro perpetuo Ecclesiæ statu. At stante illâ dubietate, haud subsistit evidentiâ credibilitatis, per quam sub illo fidei principio credi debeat, hic in individuo esse legitimum Petri Successor, atque adeò verus Papa. In tali ergo casu Ecclesia non tenetur, personam hujusmodi recipere in Summum Pontificem. Unde quoad nos (id est, quoad certitudinem pro istâ personâ in Summum Pontificem recipiendâ constringentem) in judicio Ecclesiæ manet Papa sub tali conditione constitutus, ut non sit habendus pro Papâ. In quo proinde statu Ecclesiæ jus est, tum inquirendi super argumentis, per quæ perveniatur ad evidentiâ credibilitatis in linea prudentiali certificantem de legitimo Petri Successore: tum, si hæc certificatio obtineri non valeat, per aliam viam sibi providendi, quousque ad talem certitudinem pertingere valeat. Quod si igitur aliud, quàm ex Papæ dubij depositione medium non suppetat, ex illo jure fas est Ecclesiæ, proferre sententiam de Papæ hujusmodi remotione. Neque verò, quæ sanctæ Ecclesiæ Divinitus repromissa est Spiritûs Sancti assilientia, in hoc deficiet, ut judicium illud Ecclesiæ falsum sit, sed omnia ita disponet suaviter, ut si fortè Pontifex, de cujus legitimitate dubietas superari non potest, sit re ipsâ verus Papa, per ejusdem Spiritûs sancti impulsu resignet, atque adeò certæ in Pontificem designationi locum concedat: vel si ad talem resolutionem disponi nequeat, ex illo de Ecclesiæ infallibilitate fidei principio legitimum

formari possit judicium, super nullitate Papatûs ab illo pertinaciter præcensi contra ejusdem propriæ etiam conscientiæ, utpote in tantum obstrictæ erga Ecclesiam, ut hinc in certo habendo Christi vicario Capite, ex jure quasi naturali deferre meritò deberet.

S. V.

Eo ipso, quòd in judicio Ecclesiæ, secundùm credibilitatis auctoritativam in fidei principia reducibilem evidentiâ, habeatur quis pro vero, certo, ac legitimo Papa, nequit ex tunc Ecclesiæ seu Concilium Generale super ipso abstractè ac propriè sumptæ superioritatis jus exercere.

PRIMÒ. Pro istâ propositione nostrâ magis elucidandâ, lubeat præmittere sequentem disquisitionem. Nempe, quia in Papa dubio abstractio Papatûs in tantum operatur, ut Ecclesiæ possit super tali dubio Pontifice judicium formare processum: an non pariter in vero ac certo, sed facinoroso & scandaloso, Ecclesiæque pernicioso Papâ possit eatenus fieri abstractio à Papatûs prerogativâ, utpote cum facinorosis ejusmodi actibus nullam habente connexionem, ut sub tali abstractione, possit Concilium Generale erga ipsius personam auctoritativè exercere virgam correctivam à Christo Matth. 18. indefinitè erga quoscunque fideles sanctam? Nam quisquis est frater Christianæ Communionis, jubetur post fratrem, alijs etiam adhibitis, correctionem, denuntiari Ecclesiæ, & si hanc non audierit, communionem Sanctorum privari per Apostolicam Ecclesiæ, seu Concilij Oecumenici à Christo sanctam ligandi & solvendi auctoritatem. Nunquid verò Summus Pontifex habendus est in censu fratrum, quatenus cum universis fidelibus participat in communicatione gratiæ & beatitudinis, secundùm quam homo est adoptivus filius Dei, atque cohares Christi? Nunquid cum Summo Pontifice, quâ Hierarchici Corporis Capite secundùm Pastoralis sollicitudinis partem communicant reliqua Hierarchica Ecclesiæ membra, Episcopi ac Prælati Ecclesiastici, quos proinde Papa vocare solet fratres? Anne igitur fas est, ipsum excludere ab illo correctionis fraternæ ac Evangelicæ præcepto? Num si correctionis secretæ impatiens sit, nefas erit, ipsum denunciare Ecclesiæ? Et quia Ecclesiæ Corporis Christi Hierarchici perfectè representatiâ, dum Caput cum ipsâ non concurrat, minimè subsistere potest, sed Concilium, quantumvis materialiter Generale pro tunc est acephalum; num isti nefas erit, uti salubri adversus Papam facinorolum, & incorrigibilem præinsinuato Evangelico remedio?

Verùm pro secundo præcæctis disquisitionibus repono unicam sequentem questionem, unâ cum ejusdem resolutione. Si namque deventum fuerit ad virgam correctivam, secundùm quam Papa facinorosus & contumax Ethnico & Publicano, Ecclesiam addere

de.